

Arrest

nr. 277 802 van 23 september 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 mei 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 12 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 september 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN loco advocaat D. GEENS en van attaché E. VANMECHELEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 27 april 2018 een eerste verzoek om internationale bescherming in. Hij werd op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) gehoord op 6 november 2018.

1.2. Op 14 maart 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat). Verzoeker stelde hiertegen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. X van 6 november 2019 verwierp de Raad verzoekers beroep ingediend tegen de beslissing van 14 maart 2019.

1.4. Op 16 januari 2020 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming in.

1.5. De commissaris-generaal verklaarde dit volgend verzoek op 19 februari 2020 niet-ontvankelijk. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd op 10 september 2020 door de Raad verworpen bij arrest nr. X.

1.6. Op 16 december 2020 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in.

1.7. Op 11 mei 2021 werd door de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) de afstand van het tweede volgend verzoek vastgesteld daar verzoeker geen gevolg gaf aan de oproeping tot gehoor.

1.8. Op 2 juni 2021 diende verzoeker een vierde verzoek om internationale bescherming in.

1.9. De commissaris-generaal verklaarde dit derde volgend verzoek op 22 juni 2021 niet-ontvankelijk. Het beroep dat tegen deze beslissing werd ingediend, werd op 2 februari 2022 door de Raad verworpen bij arrest nr. X.

1.10. Op 17 februari 2022 dient verzoeker een vijfde verzoek om internationale bescherming in.

1.11. De commissaris-generaal verklaart dit vierde volgend verzoek op 12 mei 2022 niet-ontvankelijk.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en bent afkomstig uit de stad Aleppo, gelegen in de gelijknamige provincie in Syrië. U bent Koerd van etnische origine en hangt de soennitische strekking van de islam aan. In 2014 ontvluchtte u Aleppo uit vrees voor het algemene geweld dat de stad teisterde. U trok naar uw geboortedorp Bermaja, in de regio Afrin, provincie Aleppo dat onder controle stond van de Koerdische YPG. U opende er een voedingswinkel en sloot u aan bij een bemiddelingscomité. Omdat u steeds meer druk voelde om u aan te sluiten bij de gewapende YPG-troepen, besloot u het land te verlaten. In januari 2016 stak u de grens met Turkije over. U reisde verder naar Griekenland waar u aankwam in februari 2016. In juni 2016 diende u er een aanvraag tot internationale bescherming in. U wou echter niet in Griekenland blijven en gaf u op voor relocatie. Daarop werd u naar Roemenië gestuurd waar u aankwam op 13 oktober 2016 en er dezelfde dag nog een verzoek tot internationale bescherming indiende. Op 9 november 2016 werd u de vluchtelingenstatus toegekend.

De levensomstandigheden in Roemenië waren zwaar. U kreeg geen taallessen en er was geen werk. Medische bijstand kon u enkel krijgen wanneer u een verzekering had. U wou er niet blijven en verliet het land een tiental dagen na uw erkenning. U nam het vliegtuig naar Duitsland. Op 13 december 2016 diende u er een verzoek in tot internationale bescherming. Daar u al erkend was als vluchteling in Roemenië, werd u op 13 januari 2018 gerepatriëerd. De Roemeense agenten die u begeleidden tijdens uw repatriëring haalden 230 euro uit uw bezittingen. U verbleef een drietal weken bij kennissen waarna u opnieuw het land verliet. Op 16 februari 2018 nam u het vliegtuig naar Oostenrijk waar uw broer woont. Vervolgens reisde u naar Nederland waar u uw Roemeense verblijfsdocumenten hebt weggegooid.

Op 22 april 2018 kwam u aan in België, waar u vijf dagen later een eerste verzoek tot internationale bescherming hebt ingediend. U wou naar België komen omdat uw verloofde D. I. (OV: (...)) zich hier bevindt. In geval van terugkeer naar Syrië vreesde u er te zullen worden opgeroepen als reservist voor het reguliere leger. U had ook vernomen dat de Turkse autoriteiten en aan hen gelinkte rebelligroeperingen in het kanton Afrin te weten waren gekomen wie er lid was van de bemiddelingscomités. Als u naar die regio zou terugkeren, vreesde u er door hen te zullen worden vervolgd. Ter staving van uw verzoek legde u uw Syrische identiteitskaart voor.

Op 15 maart 2019 betekende de Commissaris-generaal u een beslissing tot niet-ontvankelijkheid van uw asielaanvraag aangezien u reeds een beschermingsstatus had in een andere lidstaat van de Europese Unie. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) verworpen op 6 november 2019.

Zonder het land te hebben verlaten verklaarde u zich op 16 januari 2020 een tweede keer vluchteling. U stelt dat u een operatie nodig heeft aan uw trommelvlies en dat u zonder geldige verblijfsdocumenten niet in aanmerking komt voor dergelijke behandeling. Verder haalt u opnieuw aan dat u niet naar Roemenië

terug kan keren en verwijst u hiervoor naar het feit dat u destijds zou mishandeld en bestolen zijn door de politie. Tevens haalt u opnieuw aan dat u er geen financiële of medische steun kan verkrijgen. Ter staving van uw aanvraag legt u een medisch attest voor.

Op 21 februari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal (CGVS) uw verzoek niet-ontvankelijk daar u geen elementen had aangebracht die een ander licht konden werpen op de eerdere beoordeling van het CGVS. Uw beroep bij de RvV werd op 10 september 2020 verworpen.

Op 16 december 2020 diende u een derde verzoek om internationale bescherming in, doch op 11 mei 2021 oordeelde Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u afstand had gedaan van uw asielaanvraag. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 2 juni 2021 dient u een vierde verzoek in. U stelt op 28 december 2020 naar Nederland te zijn vertrokken en in een opvangcentrum te hebben verbleven; u was naar daar gegaan omdat uw verzoek hier was afgewezen en u hier geen opvang had. U geeft aan dat in juli of augustus vorig jaar uw broer Mohammed gearresteerd werd door het Vrije Syrische leger en er valselijk van beschuldigd werd lid te zijn van de PKK. Twee maanden later werd hij vrijgelaten. Hierna werd uw schoonbroer voor éénzelfde periode en om dezelfde reden gearresteerd door dezelfde instantie. U wil hiermee aantonen dat de Koerden niet veilig zijn. U stelt in kader van uw actuele verzoek in december 2019 naar de Roemeense ambassade in Brussel te zijn gestapt om nieuwe identiteitsbewijzen aan te vragen daar uw Roemeense verblijfs- en identiteitskaart verloren en vervallen waren. Uw gegevens werden genoteerd, uw e-mailadres en een pasfoto werden gevraagd waarna ze u opnieuw zouden uitnodigen. Er gebeurde echter niets en op 18 december 2020 ging u naar de ambassade om navraag te doen naar de stand van zaken, doch u werd weggestuurd, zo geeft u aan. Verder herhaalt u dat uw trommelvlies kapot is en u geopereerd moet worden, wat echter niet gaat omdat u niet over documenten beschikt. Wat Roemenië betreft verwijst u andermaal naar de slechte socio-economische omstandigheden: u vreest geen opvang te zullen krijgen, noch medische verzorging en meent dat u door de politie en de overheid niet met rust zal worden gelaten als u op straat verblijft. U heeft dit al eens meegemaakt.

Op 23 juni 2021 verklaarde het CGVS uw verzoek niet-ontvankelijk daar u geen elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op de appreciatie van het CGVS. Uw beroep tegen deze beslissing werd op 2 februari 2022 verworpen.

U blijft in België en dient op 17 februari 2022 een vijfde verzoek in, zich in kader hiervan baserend op motieven die u al eerder had opgeworpen, u verwijst andermaal naar de slechte levensomstandigheden in Roemenië en verwijst nog eens naar het feit dat u tijdens uw repatriëring van Duitsland naar Roemenië bestolen en geslagen werd door de Roemeense agenten. Verder geeft u nog aan dat uw zus hier intussen erkend werd, net zoals een neef. Uw verloofde is sinds kort toegekomen en verblijft bij u in het centrum. U kunt hier rekenen op hun hulp, dit terwijl u in Roemenië niemand heeft. Bovendien bent u hier al vier jaar en bent u werkwilleg. Ter staving van uw verzoek legt u twee medische stukken neer, een document opgemaakt door een klinisch psycholoog, dd. 20.04.2022 waarin wordt gesteld dat u symptomen van PTSD vertoont en een attest waarin wordt aangegeven dat u de dienst spoedgevallen op 24.02.2022 hebt geraadpleegd.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw vierde verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek zich voornamelijk baseert op motieven zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere aanvragen. Zo verwijst u naar de

socio-economische situatie in Roemenië en uw problemen met de politie (verklaring volgend verzoek, dd.04.05.2022 punt 16).

Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u niet aantoonde Roemenië te hebben verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en u Roemenië quasi direct na de toekenning van de vluchtelingenstatus had verlaten. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw eerste verzoek. Deze appreciatie werd door de RvV gevolgd.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS andermaal niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS, de RvV volgde het CGVS hierin. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw tweede verzoek.

In kader van uw derde verzoek oordeelde DVZ dat u afstand had gedaan van uw verzoek omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping. U ging hiertegen niet in beroep.

Wat betreft uw vierde verzoek merkte het CGVS op dat uw verwijzing naar het wedervaren van uw broer en schoonbroer in Syrië niet mee in rekening worden genomen bij de beoordeling van uw motieven daar uw vrees ten aanzien van Roemenië wordt beoordeeld gezien u daar internationale bescherming hebt gekregen. Uw loutere verwijzing naar de socio-economische situatie in Roemenië, uw problemen met de politie en het ontbreken van adequate medische verzorging werden reeds beoordeeld in kader van uw eerdere verzoeken. Wat uw verklaring betrof dat u in december 2019 naar de Roemeense ambassade was gestapt om uw Roemeense documenten te vernieuwen omdat deze verloren en vervallen waren en u, toen u op 18 december 2020 ging informeren naar de stand van zaken werd weggestuurd, dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing naar de situatie in Roemenië en uw problemen met de politie niet kan leiden tot een andere appreciatie inzake uw dossier. Wat betreft het feit dat uw zus en neef hier intussen erkend zijn dient opgemerkt dat ieder asielverzoek individueel wordt beoordeeld. Uw verklaring niemand te hebben in Roemenië is een louter persoonlijk motief. Wat betreft uw verklaring psychische problemen en maagproblemen te hebben waarvoor u wordt behandeld, en ter staving waarvan u documenten neerlegt, dient nog opgemerkt dat u zich voor uw medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure en bijgevolg vermogen deze stukken evenmin een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS.

Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Op basis van een analyse van het geheel van de elementen in uw administratief dossier, waarbij het aan u toekomt om het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in de EU-lidstaat die u deze bescherming verleende geëerbiedigd worden op individuele wijze te weerleggen, moet worden vastgesteld dat u onvoldoende concrete elementen aanhaalt die de niet-ontvankelijkheid van uw verzoek in de weg staan.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledig administratief dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar voornoemde Europese lidstaat (supra) waar hij/zij internationale bescherming heeft gekregen, het non-refoulementbeginsel in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet schendt. Er bestaan daarentegen elementen waaruit blijkt dat een verwijdering of terughrijving naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf (zie supra) het non-refoulementbeginsel zou kunnen schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48 tot en met 48/6 en van artikel 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de beginselen van behoorlijk bestuur zijnde het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Vooreerst voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd waarom hij niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud.

In het verzoekschrift wordt vervolgens ingegaan op de aangehaalde nieuwe elementen/feiten. Verzoeker meent dat in de bestreden beslissing geen onderzoek wordt verricht of het werkelijk vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming met bijhorend verblijfsrecht heeft in Roemenië.

Er wordt benadrukt dat verzoeker meer dan vijf jaar geleden, op 9 november 2016, de vluchtelingenstatus kreeg toegekend en hij thans meer dan vier jaar geleden Roemenië definitief heeft verlaten. In dit verband wordt erop gewezen dat de levensomstandigheden in Roemenië erg zwaar waren en dat verzoeker er geen taallessen kreeg, geen werk vond en enkel medische bijstand kon verkrijgen wanneer hij een verzekering had.

Verder wordt aangevoerd dat niet blijkt dat er effectieve mogelijkheden zijn voor verzoeker om een menswaardig leven op te bouwen in Roemenië gelet op zijn persoonlijk kwetsbaar profiel.

Verzoeker wijst er tevens op dat hij geen binding en geen netwerk heeft in Roemenië noch huisvesting of een inkomen.

Daarnaast wordt aangehaald dat verzoeker bijzondere noden heeft doordat hij alle kenmerken vertoont van een PTSS (posttraumatische stressstoornis) volgens de DSM-V. Er wordt aangestipt dat de psychische kwetsbaarheid van verzoeker werd vastgesteld op basis van een door hem voorgebracht attest van zijn klinisch psycholoog. Verzoeker stelt dat de noodzakelijke omkadering in Roemenië afwezig is. Volgens verzoeker wordt zijn kwetsbaarheid nog versterkt doordat hij niet kan voorzien in zijn (basis)behoeften. Verzoeker wijst erop dat in Roemenië het niet kan worden voorkomen dat statushouders in een situatie terechtkomen waarin zij niet, dan slechts (zeer) moeilijk kunnen voorzien in basisbehoeftes, zoals wonen, eten en zich wassen. De druk op de beschikbare voorzieningen voor statushouders in Roemenië is volgens verzoeker erg groot, waardoor o.a. het risico op dakloosheid erg hoog is. Dit geldt

in het bijzonder gelet op de zeer grote instroom van Oekraïense vluchtelingen in Roemenië en de druk op de beschikbare hulpverlening in Roemenië is hierdoor bijzonder groot, aldus verzoeker. Verzoeker licht toe dat erkende vluchtelingen van Syrische nationaliteit hierdoor aan hun lot worden overgelaten in Roemenië. Hij betoogt dat de Roemeense regering geen interesse heeft in langdurig in Roemenië verblijvende asielzoekers of erkende vluchtelingen van Syrische origine, en dus ook niet bij een significante verbetering van de levensomstandigheden, werk- of opleidingsmogelijkheden. Integendeel, het steeds restrictievere beleid op het gebied van asielrecht, kwetsbaarheidscriteria, financiële steun en huisvesting - laat staan een steeds agressievere retoriek tegen migranten - geeft volgens verzoeker aan dat vluchtelingen onder druk worden gezet om het land snel te verlaten.

Verzoeker wijst tot slot naar een paper van november 2021 rond de integratie van vluchtelingen in Roemenië. Hij geeft aan dat uit de resultaten van dit onderzoek blijkt dat erkende vluchtelingen in de praktijk te maken krijgen met zeer veel drempels op verschillende levensdomeinen, zoals huisvesting en tewerkstelling en er geen verbetering mogelijk is.

Er wordt in het verzoekschrift geconcludeerd dat voldoende is aangetoond dat gelet op verzoekers bijzondere kwetsbaarheid er sprake is van een schending van artikel 3 van het EVRM en van artikel 4 van het Handvest en dat de toegekende bescherming in Roemenië niet effectief is.

2.2. Stukken

2.2.1. Ter staving van zijn verzoekschrift voegt verzoeker volgend stuk toe: "The Integration of Refugees in Romania: A Non-Preferred Choice" van november 2021.

2.2.2. Op 12 september 2022 brengt verzoeker ter terechtzitting overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet de Raad een aanvullende nota bij waaraan de verblijfstitel van verzoekers partner, die op 6 juli 2022 werd erkend als vluchteling, wordt toegevoegd.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Voorafgaand

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148).

Met betrekking tot het betoog dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming en hieromtrent geen motivering is opgenomen in de bestreden beslissing, moet op het volgende worden gewezen. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Het in paragraaf 1 bedoelde persoonlijk onderhoud vindt niet plaats wanneer : (...) de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door de verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8.”* Verzoeker voegt een voorwaarde toe aan de wet waar hij meent dat verweerder in zijn beslissing dient te motiveren waarom toepassing wordt gemaakt van voormelde bepaling. Voorts dient erop gewezen te worden dat verzoeker tijdens het onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) in het kader van het huidige verzoek werd verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van de verklaringen aldaar na zou gaan of de aanvraag al dan niet in overweging diende te worden genomen, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud (Verklaring volgend verzoek van 4 mei 2022, tweede pagina, onder de hoofding “MOTIEVEN”). Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van de aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de DVZ. In het verzoekschrift wordt overigens geen enkel valabel element bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij op het Commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud had gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming. Hij concretiseert immers geenszins welke specifieke omstandigheden hij dan wel zou hebben aangevoerd die de beslissing van verweerder omtrent zijn vijfde verzoek om internationale bescherming hadden kunnen beïnvloeden en zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure.

Deze onderdelen van het middel, inzake de formele motiveringsplicht, kunnen in zoverre niet aangenomen worden.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.3. Wat betreft de (eventuele) bijzondere procedurele noden, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal met reden heeft overwogen dat op grond van het geheel van de gegevens die actueel in het administratief dossier voorhanden zijn, geen bijzondere noden kunnen vastgesteld worden die het nemen van bepaalde steunmaatregelen rechtvaardigen.

Wat betreft de neergelegde medische stukken inzake verzoekers psychische problemen en de raadpleging op de spoedafdeling wegens epigastrische pijn, merkt de Raad verder op dat hieruit niet blijkt dat verzoekers gezondheidsproblemen van zulke aard en ernst zouden zijn dat deze hem ertoe zouden hebben verhinderd of zouden verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen. Nergens in deze attesten wordt enige uitspraak gedaan over de (mogelijke) invloed die verzoekers klachten en symptomen zouden hebben gehad of zouden hebben op verzoekers dagdagelijkse functioneren en/of zijn vermogen om accurate en waarheidsgetrouwe verklaringen af te leggen over de kernelementen in zijn verzoek om internationale bescherming. Uit deze neergelegde stukken kan niet afgeleid worden waar, op welke wijze of in welke mate de problemen van verzoeker zijn dagdagelijkse bezigheden, een volwaardig leven en/of een deelname in zijner hoofde aan de procedure internationale bescherming zouden verhinderen of bemoeilijken.

Verzoeker laat zodoende na om aan te tonen dat deze psychische en epigastrische problemen hem zouden verhinderen om zijn motieven naar behoren uiteen te zetten.

Bijgevolg kan in de gegeven omstandigheden ook volgens de Raad redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers rechten werden gerespecteerd evenals dat hij kon en kan voldoen aan zijn verplichtingen.

2.3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt als volgt: *“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.*

Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er bijgevolg nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat het begrip “*nieuwe elementen of feiten*”, elementen of feiten omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorige beschermingsverzoek, alsook de elementen of feiten die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 44). Het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of feiten in verband met de behandeling van de vraag of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming, moet beperkt blijven tot de toetsing van het bestaan van elementen of feiten ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 9 september 2021, C-18/20, pt. 42). De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij een nieuw element of bevinding wordt voorgelegd dat/die van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het element of de bevinding waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn aangelegd.

2.3.5. Onderzoek van de nieuwe elementen

2.3.5.1. In het kader van zijn vijfde verzoek om internationale bescherming haalt verzoeker aan dat zijn familie, waaronder zijn neef en verloofde, in België zijn en zijn zus, zoals zijn neef, intussen werd erkend hetgeen zijn kansen om hier te blijven vergroot. Verzoeker wijst er verder op dat hij in Roemenië slecht werd behandeld door de politie- en asieldiensten en ginder geen netwerk heeft.

Verzoeker legde ter staving van zijn huidig vijfde verzoek een verslag van een klinisch psycholoog neer alsook een verslag inzake een raadpleging op de spoedgevallen.

De kernvraag is of deze elementen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

In het bijzonder rijst in casu de vraag of verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek (EASO, “*Practical Guide on Subsequent Applications*”, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.5.2. In de bestreden beslissing wordt op uitgebreide en omstandige wijze gemotiveerd dat het volgend verzoek om internationale bescherming van verzoeker niet-ontvankelijk moet worden verklaard omdat verzoeker geen nieuwe elementen of feiten aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt en dat het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

2.3.5.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende argumenten bijbrengt die het geheel van motieven - die pertinent en draagkrachtig zijn, die steun vinden in het administratief

dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat hij geen nieuwe elementen of feiten heeft aangebracht - kunnen weerleggen of ontkrachten. Het komt verzoeker toe om voormelde motieven van de bestreden beslissing aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij zoals hierna zal blijken echter in gebreke blijft.

2.3.5.4. De Raad herinnert er vooreerst aan dat verzoeker reeds een internationale beschermingsstatus heeft verkregen in Roemenië en dat in casu wordt vermoed dat hij geen nood heeft aan internationale bescherming in België, precies omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een ander land.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel vereist immers dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat Roemenië en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die internationale bescherming genieten in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, met name de artikelen 1 en 4, met het Vluchtelingenverdrag en met het EVRM (HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 83-85 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Dit interstatelijk vertrouwensbeginsel wordt weerlegd wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van de betrokken verzoeker als persoon die deze bescherming geniet in die andere lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50). De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt.

Deze drempel wordt bereikt wanneer *“de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid”* (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 90 e.v).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van *“tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”*, dan vallen volgens het Hof deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens de zaak (cf. HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89).

Het kan voorts volgens het Hof niet volledig worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163-17, Jawo, pt. 95).

Waar een vorig verzoek werd afgewezen omdat een andere lidstaat reeds een internationale beschermingsstatus heeft verleend, moeten de nieuwe elementen of feiten, gelet op wat voorafgaat, aldus verband houden met de situatie van de verzoeker in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend en die de verdere toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op verzoekers specifieke omstandigheden verhinderen.

Voorbeelden van dergelijke nieuwe elementen zijn situaties waar de lidstaat bijvoorbeeld de internationale bescherming heeft ingetrokken, beëindigd of geweigerd te verlengen bij een definitieve beslissing, of waar de verzoeker wordt geconfronteerd met moeilijke persoonlijke omstandigheden die zijn te wijten aan zijn bijzondere kwetsbaarheid en/of de ontoereikende levensomstandigheden van de begunstigten van internationale bescherming die neerkomen op een onmenselijke of vernederende behandeling (EASO, *“Practical Guide on Subsequent Applications”*, EASO Practical Guide Series, december 2021, p. 39).

2.3.5.5. Waar verzoeker wijst op de socio-economische situatie in Roemenië en op zijn problemen met de politie, moet de Raad vaststellen dat deze elementen reeds eerder door de commissaris-generaal en door de Raad beoordeeld werden. De Raad treedt de commissaris-generaal bij waar deze op goede gronden stelt:

“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek zich voornamelijk baseert op motieven zoals door u aangehaald in kader van uw eerdere aanvragen. Zo

verwijst u naar de socio-economische situatie in Roemenië en uw problemen met de politie (verklaring volgend verzoek, dd.04.05.2022 punt 16).

Dient in dezer te worden opgemerkt dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijk werd verklaard omdat u niet aantoonde Roemenië te hebben verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en u Roemenië quasi direct na de toekenning van de vluchtelingenstatus had verlaten. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw eerste verzoek. Deze appreciatie werd door de RvV gevolgd.

Uw tweede verzoek werd door het CGVS andermaal niet-ontvankelijk verklaard omdat u geen elementen had aangereikt die een ander licht konden werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS, de RvV volgde het CGVS hierin. De omstandige motivering vindt u terug in de beslissing door het CGVS genomen in kader van uw tweede verzoek.

In kader van uw derde verzoek oordeelde DVZ dat u afstand had gedaan van uw verzoek omdat u geen gevolg had gegeven aan de oproeping. U ging hiertegen niet in beroep.

Wat betreft uw vierde verzoek merkte het CGVS op dat uw verwijzing naar het wedervaren van uw broer en schoonbroer in Syrië niet mee in rekening worden genomen bij de beoordeling van uw motieven daar uw vrees ten aanzien van Roemenië wordt beoordeeld gezien u daar internationale bescherming hebt gekregen. Uw loutere verwijzing naar de socio-economische situatie in Roemenië, uw problemen met de politie en het ontbreken van adequate medische verzorging werden reeds beoordeeld in kader van uw eerdere verzoeken. Wat uw verklaring betrof dat u in december 2019 naar de Roemeense ambassade was gestapt om uw Roemeense documenten te vernieuwen omdat deze verloren en vervallen waren en u, toen u op 18 december 2020 ging informeren naar de stand van zaken werd weggestuurd, dient opgemerkt dat dit louter uw verklaringen zijn, niets meer en niets minder. Uw beroep tegen deze beslissing werd door de RvV verworpen.

Het hoeft dan ook geen betoog dat uw loutere verwijzing naar de situatie in Roemenië en uw problemen met de politie niet kan leiden tot een andere appreciatie inzake uw dossier.”

Met betrekking tot de reeds aangehaalde en beoordeelde elementen kan het volstaan te verwijzen naar de eerdere beslissingen van het CGVS en de arresten van de Raad.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van het huidig volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad bemerkt dat eens hij een beslissing over een bepaald verzoek om internationale bescherming heeft genomen, de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat dat verzoek betreft, zijn rechtsmacht heeft uitgeput (RvS 19 juli 2011, nr. 214.704). Hij mag derhalve, zonder het principe van het gewijsde van een rechterlijke uitspraak te schenden, niet opnieuw uitspraak doen over elementen die reeds in een beslissing met betrekking tot een eerder verzoek werden beoordeeld en die als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens voor zover er kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt.

Hoewel dit echter niet wegneemt dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd, moet in casu het volgende aangestipt worden. Verzoeker blijft in het kader van zijn huidig volgend verzoek vasthouden aan zijn motieven zoals uiteengezet in zijn eerdere verzoeken om internationale bescherming en reikt thans slechts elementen aan waaruit geen nood aan internationale bescherming in België is gebleken. Dat verzoeker verder borduurt op hetzelfde relaas en de slechte socio-economische omstandigheden en het gebrek aan binding en enig netwerk in Roemenië benadrukt, voegt niets nieuws of wezenlijks toe aan zijn dossier.

Verzoeker werpt in zijn verzoekschrift verder op dat niet vaststaat dat hij actueel nog steeds internationale bescherming met bijhorend verblijfsrecht heeft in Roemenië en geeft aan Roemenië meer dan vier jaar geleden verlaten te hebben. Hieromtrent kan vooreerst gewezen worden op volgende correcte overwegingen in de bestreden beslissing:

“Volledigheidshalve wenst het CGVS nog op te merken dat overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale

beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897)."

In dit verband dient tevens gewezen te worden op de vaststellingen in het arrest nr. 267 700 van 2 februari 2022 inzake verzoekers vierde verzoek om internationale bescherming. Verzoeker doet geen afbreuk aan de vaststelling in voormeld arrest dat er geen enkele reden is om te veronderstellen dat zijn beschermingsstatuut in Roemenië niet meer geldig zou zijn of dat hij niet opnieuw tot een verblijf in dat land zouden worden toegelaten. De Raad beklemtoont te dezen het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU, waaruit blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn). Verzoeker brengt ook in het kader van huidig verzoek geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er in casu sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

Aangezien er bijgevolg geen indicaties zijn dat de geldigheid van zijn status van persoon die internationale bescherming geniet in vraag moet worden gesteld, waarbij de Raad benadrukt dat het aan verzoeker toekomt om het bewijs te leveren van de eventuele opheffing of intrekking van zijn status, oordeelt de commissaris-generaal op goede gronden dat niets er daarenboven op wijst dat verzoeker niet zou kunnen terugkeren naar Roemenië, of dat, mocht dit het geval zijn, zijn verblijfsvergunning die verband houdt met zijn status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen. Verzoeker maakt bijgevolg evenmin aannemelijk dat hij zijn rechten als internationaal beschermd voortvloeiend uit de artikelen 21, 22, 24, 26, 27, 29, 30 en 32 van de Kwalificatierichtlijn in Roemenië niet kan doen gelden.

Waar verzoeker wijst op zijn familieleden in België en het gebrek aan enig netwerk in Roemenië, heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing met reden als volgt geoordeeld:

"Wat betreft het feit dat uw zus en neef hier intussen erkend zijn dient opgemerkt dat ieder asielverzoek individueel wordt beoordeeld. Uw verklaring niemand te hebben in Roemenië is een louter persoonlijk motief. Wat betreft uw verklaring psychische problemen en maagproblemen te hebben waarvoor u wordt behandeld, en ter staving waarvan u documenten neerlegt, dient nog opgemerkt dat u zich voor uw medische problemen dient te richten tot de geijkte procedure en bijgevolg vermogen deze stukken evenmin een ander licht te werpen op de eerdere appreciatie van het CGVS."

Verzoeker brengt verder geen valabele argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op voorgaande motieven van de bestreden beslissing.

Waar ter terechtzitting bij aanvullende nota van 12 september 2022 wordt gewezen op het gegeven dat verzoekers partner in België werd erkend als vluchteling, moet de Raad vooreerst aanstippen dat reeds rekening werd gehouden met verzoekers verklaring dat zijn partner zich in België bevond. Vervolgens moet de Raad benadrukken dat verzoeker zelf ook de vluchtelingenstatus werd toegekend in Roemenië en dat de internationale beschermingsstatus van de verloofde in België niet volstaat te oordelen dat dit een nieuw element in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet betreft en een nieuw element uitmaakt die de kans aanzienlijk groter maakt dat de niet-ontvankelijkheid van het vorige verzoek niet relevant is geworden voor het volgende verzoek.

Door voorts zijn psychische problemen en kwetsbaarheid te benadrukken, maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij omwille van het vertonen van kenmerken van PTSD over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die hem zou verhinderen zijn rechten, verbonden aan zijn status toegekend in

Roemenië, te doen gelden. Waar het klinisch rapport van 20 april 2022 aangeeft dat verdere behandeling en opvolging aangewezen zijn, moet vooreerst opgemerkt worden dat in voorliggend rapport slechts sprake is van een voorbereiding op een EMDR-behandeling met verwijzing naar verdere mogelijke behandelingen en onderzoek naar reconsolidatietherapie waaruit niet expliciet blijkt dat verzoeker thans effectief in een noodzakelijk geachte behandeling is. Uit voormeld attest blijkt overigens dat verzoeker verkiest niet in opname te gaan. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat hij in Roemenië geen toegang zal hebben tot eventuele psychologische ondersteuning/opvolging.

De Raad stipt in dit verband overigens aan dat uit de door verzoeker bijgevoegde informatie blijkt dat de toegang tot de gezondheidszorg gratis is, ook voor spoedhulp, hoewel vluchtelingen na het "integratiejaar" een ziektekostenverzekering dienen te betalen - net als Roemeense burgers – tenzij wanneer ze werken de werkgever de ziektekostenverzekering via de belastingen betaalt (zie "The Integration of Refugees in Romania: A Non-Preferred Choice" van november 2021, p. 16).

Verzoekers algemene kritiek dat de druk op de beschikbare hulpverlening in Roemenië omwille van de zeer grote instroom van Oekraïense vluchtelingen bijzonder groot is en erkende vluchtelingen van Syrische nationaliteit aan hun lot worden overgelaten in Roemenië is niet voldoende om op het voorgaande een ander licht te werpen. De Raad beklemtoont immers dat het verzoeker toekomt de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in een andere EU lidstaat verleend werd, te weerleggen. Een dergelijke situatie/dergelijk bewijs dient op individuele wijze in concreto te worden aangetoond/geleverd, waarin verzoeker niet slaagt. Ofschoon voormelde toestroom van Oekraïense vluchtelingen Oost-Europa, evenals overigens nagenoeg heel Europa, treft en de oorlog(ssituatie) in Oekraïne wereldwijd gevolgen heeft, toont verzoeker hiermee niet aan dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die hem reeds werd toegekend of dat de geboden bescherming in zijn hoofde niet langer effectief of toereikend zou zijn. Het weze herhaald dat dergelijke situatie/dergelijk bewijs in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie op individuele wijze in concreto dient te worden aangetoond/geleverd en verzoeker slaagt hierin niet met zijn slechts algemeen betoog.

Verzoeker toont bijgevolg, gelet op hetgeen voorafgaat, niet aan dat zijn situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), waardoor zijn situatie (bij terugkeer) in Roemenië kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling, noch dat hij zich bijgevolg niet langer onder de internationale bescherming die hem in Roemenië werd verleend, kan stellen.

Voorts moet vastgesteld worden dat verzoeker met de verwijzing naar algemene landeninformatie niet aantoonst dat het voor hem onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Roemenië de vereiste administratieve stappen te zetten om zijn (verblijfs)documenten te verlengen/hernieuwen, een sociale uitkering te genieten of om huisvesting te vinden, desnoods middels de hulp van ngo's, noch dat hij hierdoor, buiten zijn wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Verzoeker brengt bijgevolg onvoldoende concrete elementen aan waaruit kan blijken dat hij in geval van terugkeer naar Roemenië vanwege een bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Gelet op het voorgaande is de Raad aldus van oordeel dat verzoeker geen elementen heeft aangebracht waaruit blijkt dat van hem niet redelijkerwijs zou kunnen worden verwacht dat hij zich beroept op de beschermingsstatus die hem in Roemenië reeds werd toegekend. Het vermoeden dat zijn grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië zullen worden geëerbiedigd, wordt niet weerlegd.

2.3.6. Alles samen genomen kan de Raad de commissaris-generaal bijtreden in het besluit dat er in dit geval geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

2.3.7. Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn volgend verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.8. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. X; RvS 20 november 2014, nr. X en RvS 23 mei 2017, nr. X). Waar het beschermingsverzoek van verzoeker niet-ontvankelijk blijkt omdat er geen nieuwe elementen voorliggen waaruit blijkt dat hij zich (redelijkerwijs) niet meer kan beroepen op zijn beschermingsstatus in Roemenië, kan de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd. Een schending van de door verzoeker opgesomde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur blijkt geenszins.

2.3.9. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.10. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan evenmin worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. Deze motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.11. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om zijn verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van zijn huidig volgend verzoek toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker, die een volgend verzoek indient, al dan niet persoonlijk te horen, behoort overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft het (vijfde) verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Dat de commissaris-generaal onzorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.3.12. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

Het aangevoerde middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. H. CALIKOGLU,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

H. CALIKOGLU